ISSN 0132-4462.
№ 9 2000
ВЕРЕСЕНЬ

перець

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

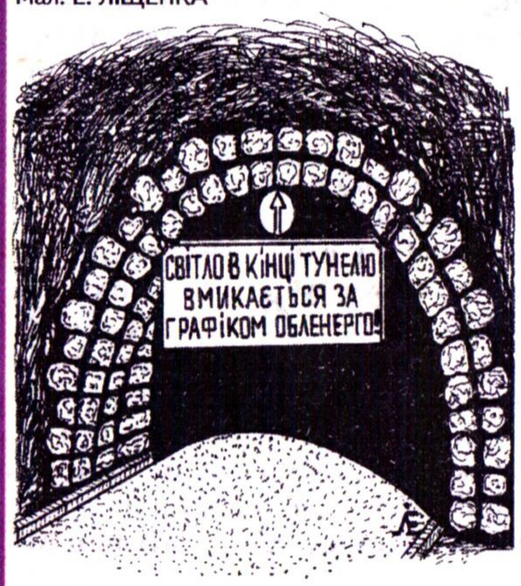

Мал. О. КОХАНА (тема А. Василенка)

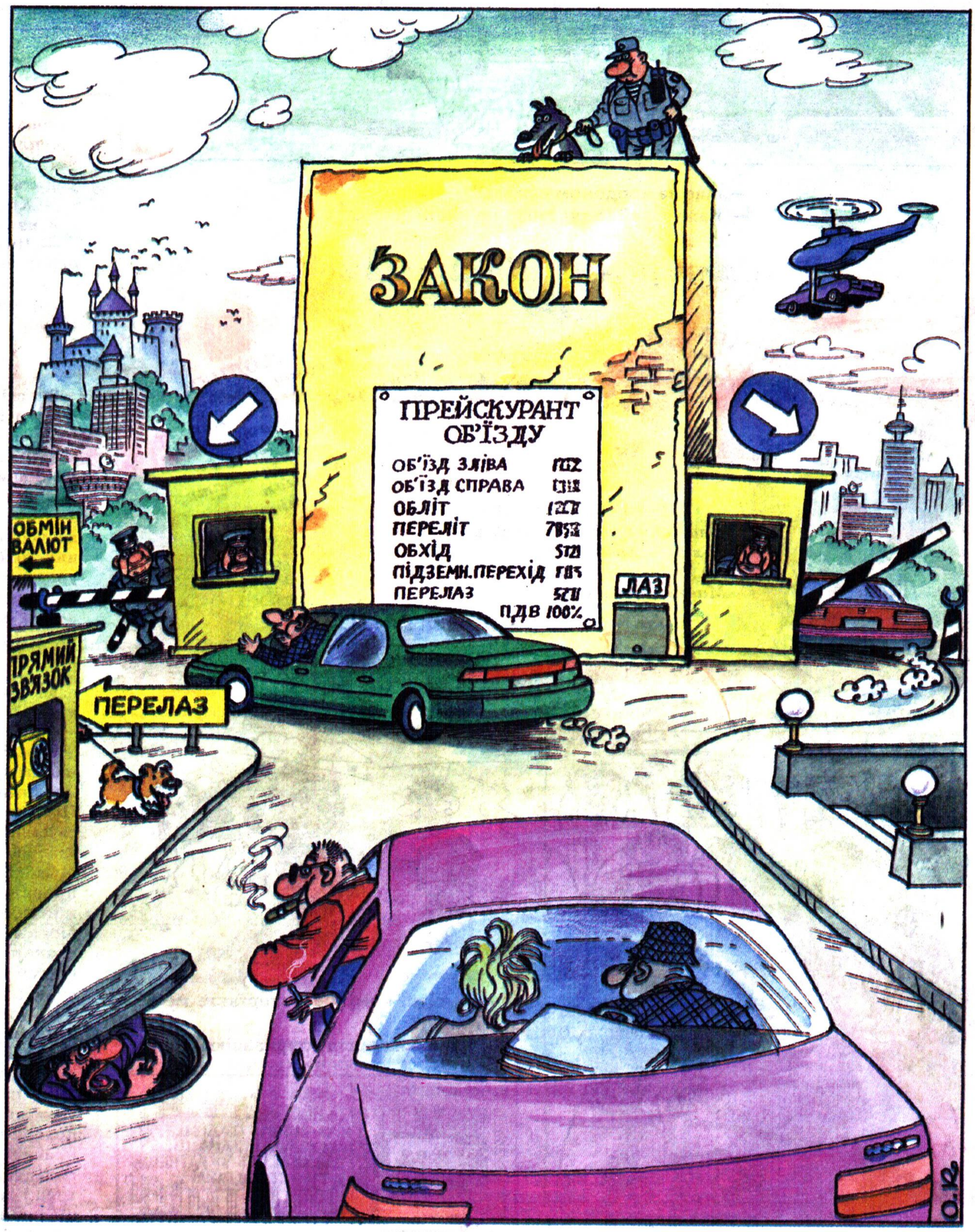

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

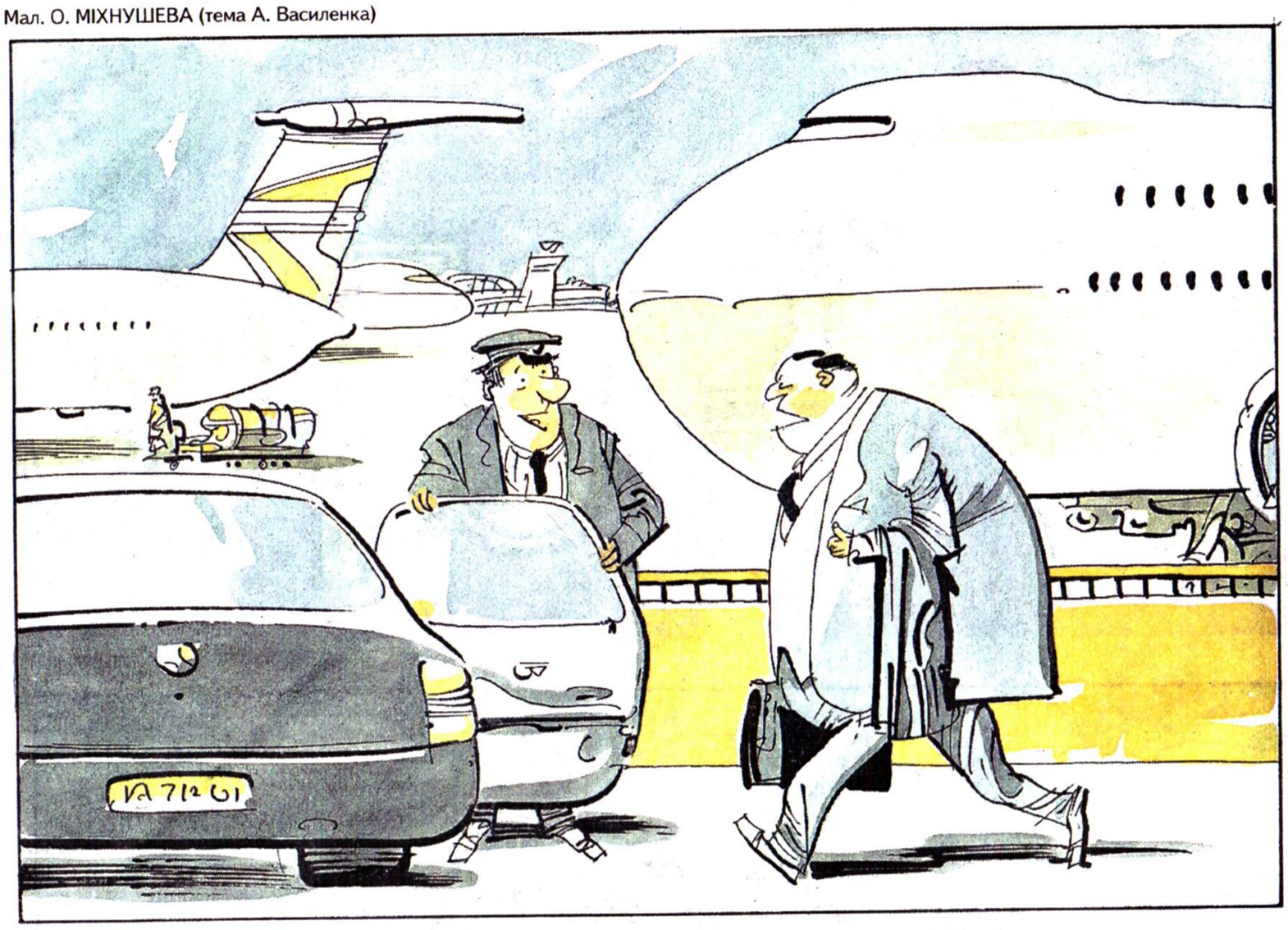

— І що за кордоном кажуть?
— Кажуть: «Вас тут лише не вистачало».

Сатиричні мініатюри

ДУХУ НЕ ВИСТАЧАЄ

Автоінспектор жезликом махнув
І заставляє, щоб шофер дихнув.
Той гривню витяг і промовив стиха:
— Все, що зосталось.
Решту вже продихав.

МІСЦЕ ПІД СОНЦЕМ

Під сонцем кожен хоче
місце мати...
А може, це не так, а навпаки?
Бо чом же це, дозвольте
запитати,
Так плодяться кругом
тіньовики?!

НА РОЗДОРІЖЖІ

Ставить Схід одні вимоги,
Захід — протилежні.
Не второпаєш, від кого
Ми вже незалежні.

Іван ДРОБІН.

м. Київ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

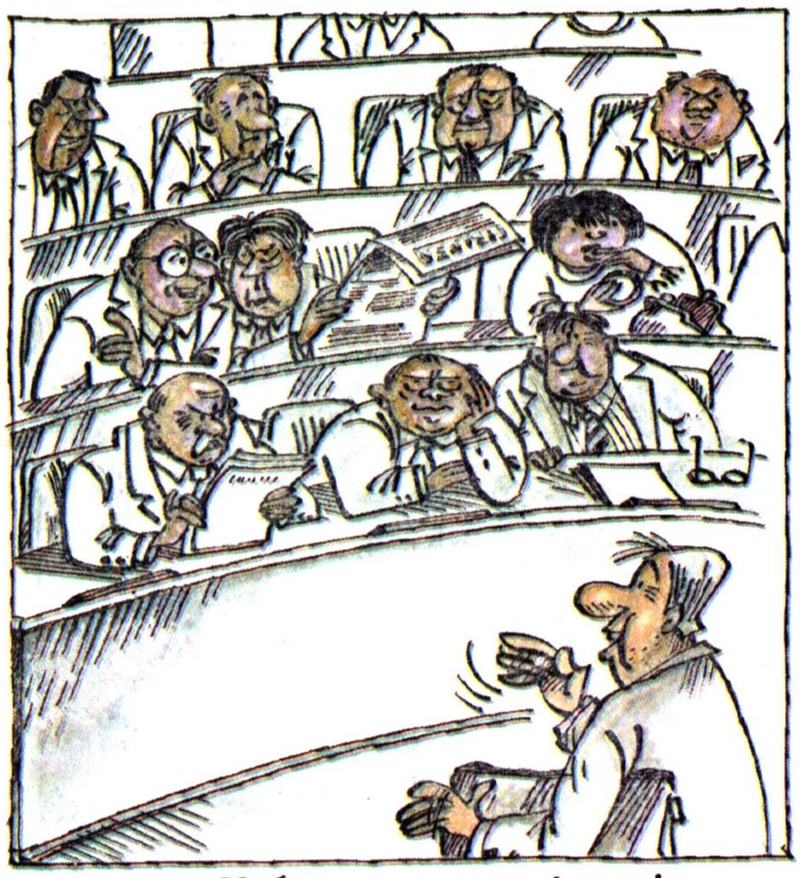

— Мабуть, уся ваша фракція загорала на одному пляжі...

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

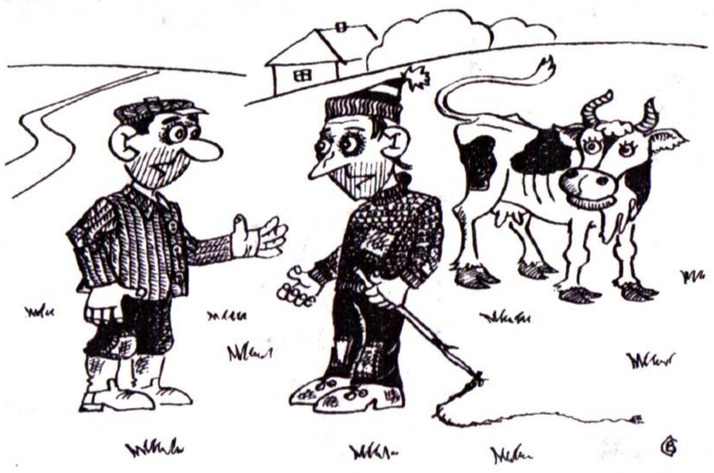

— Сусіде, чому не повертаєте мені три гривні?
— Чекаю на реструктуризацію боргу.

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

НЕВЕЛИЧКА ДЕТАЛЬ

Як стало відомо нашому кореспонденту, в урядових кабінетах готується чергова постанова про чергове скорочення працівників апарату несилових міністрів та інших центральних органів виконавчої влади.

Цю новину могли б зустріти з великим ентузіазмом платники податків, якби не одна невеличка деталь. Річ у тому, що після аналогічної лютневої постанови про скорочення — апарат цих міністрів разом із підлеглими їм територіальними органами... збільшився аж на три тисячі чоловік. Якщо і нова постанова матиме такі наслідки, то невдовзі наш адмінапарат стане найчисельнішим у світі.

І СПИ СПОКІЙНО

Після високого указу про прощення тих закононеслухняних громадян, які добровільно сплатять податок із тіньових заробітків, до податкової інспекції звернувся відомий рецидивіст Фурункуленко.

— Хочу заплатити мільйон,— сказав він.

А нашому кореспондентові він пояснив:

— Чудові можливості відкриваються тепер перед нами. Раніше — що? Пограбував, скажімо, банк. І переховуватися доводилося. А тепер сплатив податки — і спи спокійно!

КОМУ ВІРИТИ?

Як свідчать повідомлення наших кореспондентів, середньостатистичний громадянин зовсім збитий з пантелику. З одного боку, Рахункова палата стверджує, що його грошові прибутки в цьому році зменшилися на 22,8 відсотка. З іншого ж — уряд у своєму звіті під кодовою назвою «Реформи заради добробуту» констатує зростання його реальних доходів на 11,8 відсотка. Якщо вірити урядовим висновкам, то збільшення платні за квартиру та комунальні послуги, зростання цін на транспорт і продукти харчування дуже позитивно відбилися на його бюджеті. Але чому ж тоді, питається, його середньостатистичний гаманець порожній?

ЯК ВИНЯТОК

Відомий вислів — із кожного правила є виняток — у наш час трансформувався в інший: кожний виняток може стати правилом. Підтвердження цьому — історія з прийняттям минулого року закону «Про брухт», який забороняє експорт брухту кольорових металів. Здавалося б, що нарешті таким чином припинено вакханалію з викраденням пам'ятників, розкурочуванням ліфтів і виведенням з ладу цілих ліній електропередач, з крадіжками всього металевого, що має відповідний колір і ціну на пунктах прийому цієї сировини.

Але, як стало вже нашою традицією, зацікавлені люди лобіювали до цього закону невеличкі поправки. Скажімо, таку: кольоровий брухт можна експортувати за умови дозволу на це відповідних чиновників і квоти, яку затверджує Міністерство промислової політики. І тут же виняток перетворився на правило. Знову підняли голови мисливці за кольоровим брухтом. Знову почали зупинятися розкурочені ліфти, виходити з ладу лінії електропередач і знову гасне світло в цілих районах.

ТРАГІУСМІШКА

Дружина якось застала свого чоловіка у глибокій депресії. Втім, доброго настрою у нього не помічалося й раніше — відколи Петро втратив постійну роботу і марно оббивав пороги різних інстанцій у пошуках бодай крихітного підробітку. Нічого дивного не було б і в сьогоднішньому його трансі, якби не зовсім звична обстановка в квартирі. Вся кухня, де самотньо чапів Петро, була заставлена перевернутими склянками і баночками, під якими копошились якісь комахи.

Дружина обімліла: не інакше, як чоловік з'їхав із глузду.

— Петре,— заламала руки,— що з тобою?

Чоловік кволо підвів голову. Попри деяку розгубленість та нерішучість, очі його блискали войовничим запалом.

— Роботу знайшов!— повідомив.— Післязавтра маю виходити.

— То радіти ж треба!

— Воно ніби й треба...— задумливо мовив Петро і враз якось зів'яв.— Але ж робота... теє... Незвична. Швагро запропонував. Зустрів оце вчора мене на вулиці, довідався, що бідую, і каже: рекетиром іди. У нього, каже, добрі знайомі на міському ринку, можуть мене прилаштувати. Заробіток пристойний, але й професія, розумієш...

Чоловік замовк, зітхнувши.. Дружина теж зітхнула: який з її Петра рекетир — мухи не зобидить.

Петро наче вгадав її думки.

— Так швагро і каже. Ти, каже, Петре, й мухи не зобидиш. Отож наберися злості та войовничості, потренуйся: муху там підлови і засмаж на вогні, тарган гарячою праскою приплюсни, кішці хвоста дверима прищеми. Словом, набивай руку.— Петро люто обвів очима свої численні склянки і баночки.— Оце зараз і звіріти буду...

Тут він увімкнув праску, почекав, поки нагріється, дістав з-під баночки впольованого таргана. Переляканий тарган засмикався, наче заведений будильник.

— Зараз ми тобі покажемо, придурку, хто в хаті господар! А тоді й мушку на вогні підсмажимо. От!

Дружина, скривившись, поспішила вийти за двері.

На кухні деякий час чувся брязкіт посуду, підбадьорливі, адресовані самому собі, вигуки господаря. Нараз стало тихо, як у коморі. Ані звуку.

За хвилю з кухні вигулькнув спітнілий Петро. В одній руці тримав гарячу праску, в другій — вертливу комаху.

— Ну й що?

— Що, що!..— розмазав по щоках сльози Петро. Комахи жалко!..

Іван КИДРУК.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. Г. МАЙОРЕНКА

НА ПРИЙОМІ В ОКУЛІСТА

— Перший рядок знизу бачите?

— Бачу.

— Читайте.

— Видавництво «Преса України», тираж три тисячі примірників.

УГУ!

На сільському весіллі один чоловік перебрав. Лежить у садку під грушею. До нього підходять друзі і починають термосити:

— Петре, ти горілки хочеш?

— У-у-у... ні!

— А будеш?

— У-у-у-угу!

Усмішки з конверта

ПРО ЛЮДЕЙ

На другий строк переобрали главу району. Для своїх друзів і співробітників він влаштував банкет. Випили за успіх, за здоров'я, за жінок...

Нарешті розчулений голова вирішив висловити вдячність електорату, який віддав за нього свої голоси. Голова високо підняв чарку і мовив:

— Шановне товариство! У кожного з нас, нічого гріха таїти, є і палацик, і трохи земельки... Та й пішки ніхто не ходить. Усі іномарки мають. Отож я й кажу: тепер пора подумати й про людей.

Усі дружно випили і заплескали в долоні. А один з присутніх вигукнув:

— Правильно! Ну хоча б душ по десять. Щоб і за палацом доглядали, і за земелькою...

ВИКЛИК

Пожежна частина. До бійців-вогнеборців поволеньки заходить начальник. Підсідає до них за стіл.

— Ну, як здоров'я? Як сім'я? Як діти?..

Бійці розповідають йому. Начальник уважно вислуховує, потім підводиться і каже:

— Ну, гаразд, хлопці... Збирайтеся потихеньку. Будемо виїжджати... Приміщення податкової інспекції горить...

П. РАДЧЕНКО.

м. Запоріжжя.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ні, Миколо, так ми з тобою в люди ніколи не виб'ємося.

ІРОНІЗМИ

◆ *Жити ми не навчилися. Не було коли. Бо весь час вчимося виживати.*

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

◆ *Ті, що живуть приспівуючи, як правило, мають чимало підспівувачів.*

◆ *При сучасній свободі слова окремі гучні імена іноді доводиться називати пошепки.*

Борис СЛЮСАР.

Мал. Г. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Тут одна теж за п'ять копійок торгувалася, поки гаманець не витягли...

У КРЕДИТ

ГУМОРЕСКА

— Дівчино, це правда, що у вашому магазині товари відпускаються в кредит?

— Абсолютна правда. Дуже зручна форма покупки, розплачуєтесь не зразу, а протягом року. У нас гарний товар: помилуйтесь цими розкішними меблями, двокамерними холодильниками, пральними машинами-автоматами. Що пана зацікавило?

— Мене? Взагалі-то мені потрібно все.

— От і добре! Визначайтеся з товаром, робіть свій вибір, обслужимо на найвищому рівні!

— Дівчино, люба, я... мені... Річ у тім...

— Кажіть, кажіть! Може, вам потрібна детальніша інформація? Не соромтеся, запитуйте, проконсультуємо з будь-якого питання.

— Прямо не знаю, як і сказати.

— А так прямо і кажіть. Може, ви турбуєтесь про безпеку розрахунків? Звичайно, час зараз неспокійний, проте можете не хвилюватися, ми гарантуємо повну конфіденційність та безпеку!. То що, наважились?

— Була — не була, наважився! Я хотів би купити кілограм ковбаси.

— Вибачте, чого?

— Ковбаси!

— Як це — ковбаси?

— Як, як — у кредит. У вас же товар відпускається в кредит, от і продайте мені, будь ласка, кіло ковбаски.

Олександр ПЕРЛЮК.

Друже Перче!

Ми з подругою мріємо вступити до університету і вчимося на самі п'ятірки. Бо в нас був стимул: як відомо, медалісти мають пільги при вступі до вузу. От і ми думали, що наступного року їх матимемо. Та от читаємо виступ міністра освіти про те, що пільги для медалістів із наступного року скасовуються. Так нам одразу жаль себе стало! Навіщо ж ми стільки часу на навчання витратили? У той час, як наші друзі жили собі в своє задоволення — гуляли, розважалися!

Так і хочеться сказати: пане міністре, заздалегідь попереджати треба!

Галина ОДУТЬКА і Дарина КРАВЧЕНКО.

Сумська область.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ОКОЗАМИЛУВАЧ.

ВЧЕНИЙ-ІСТЕРИК.

АНТИЛІГЕНТ.

Григорій ШВЕД.

МАЙОНЕЗ ОГІНСЬКОГО.

ЛУЧАНО НА ПОВОРОТІ.

ІКРА ТАЛАНТУ.

Олександр АВТУШЕНКО.

РВИНКОВА ЕКОНОМІКА.

РАДІОЛЯКАТОР.

ОБМАННИЙ ПУНКТ.

ДЕПУТАТСЬКА

НЕДОТУРКАНІСТЬ.

ДОКУМЕНДАЛЬНА РЕВІЗІЯ.

Григорій СТОРОЖ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

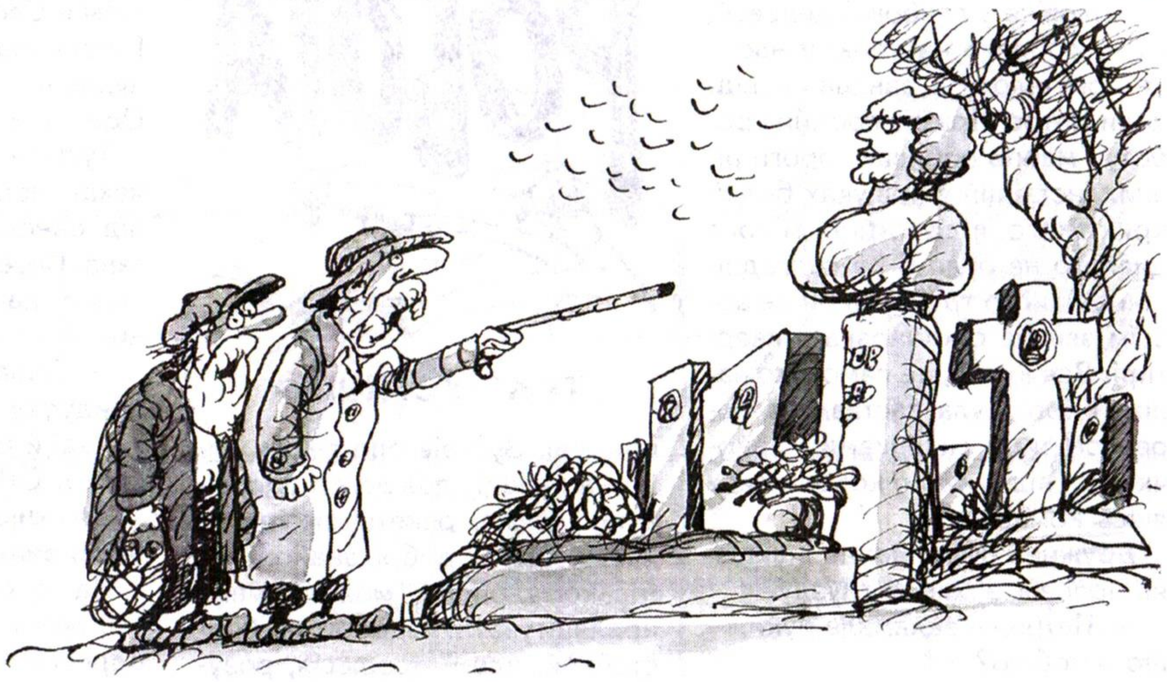

— Не схожа... Я знав її. У неї груди були менші...

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— Жени п'ятдесят гривень і я тебе проведу цією небезпечною вулицею!

П'єса для депутатів 3

Кам'янка-Бузька, у середньовічному отроцтві Кам'янка-Струмилова, тяжіє до театрального мистецтва. У тому ж таки глухому середньовіччі тут першими на території України розігрували Христові страсті і подавали на кону різдв'яну ніч у вертепі. І хоч пізніше оперний театр побудували не там, а у Львові, у стародавньому райцентрі час від часу спалахують такі непідробні і щирі драми та комедії, що навіть ляльковий театр (він теж у Львові) хай добре вмиється. Сцени розігруються, як і належить ветхим традиціям, просто неба або у непристосованих приміщеннях з поганою акустикою. Зрештою, вона, акустика, не заважає голосному відлуню подій.

В останніх виставах, що йдуть із перемінним успіхом, беруть участь депутати міськради та достойники районної прокуратури. «Районна прокуратура чомусь зайняла деструктивну позицію і буквально підштовхує міську раду до ухвалення незаконних рішень», — говориться у пролозі до першого акту (див. протоколи сесій). Першою дією, що започаткувала драматургічний сюжет, була, здається, ухвала міськради про приватизацію подружжям — В. Алешком та Н. Литвиновою — квартири в будинку, що належить міському фонду. Колишній прокурор В. Алешко займає її зо два десятки літ. «А чому б і ні?! — міркували у виконкомі, розглядаючи його заяву. І вдовольнили чоловіка. Але... в цьому ж будинку розмістилася і райпрокуратура, яка була вкрай проти такого рішення.

У другій дії обласний суд визнав рішення міськвиконкому правильним, а протести райпрокуратури, відповідно, хибними.

Паралельно розігрувалися інші сюжетні лінії, які нагадують залицяння коси до каменя. Наприклад, пару літ тому міська рада ухвалила передати ділянку під будівництво гаража чоловікові помічника прокурора Катерини Черник Ф. Назаркові, позаяк попередній власник М. Рожицький написав заяву про відмову від неї. З прокуратури линули дзвінки, аби той швидше забирався геть, бо нових власників пойняв будівельний шал. Але тут з'ясувалося, що М. Рожицький ніколи не писав подібної заяви. Шкандаль, конфуз і сіркові очі. Вимальовувалась стаття Кримінального кодексу про підробку документів. Міськрада звернулася до прокурора Б. Татарина на предмет оцінки і кваліфікування ситуації. Але той затишився і промовчав.

Та не подумайте, що цей чоловік байдужий до життя чи, Боже борони, глухий до волань. Ось послухайте, як він сам одержував оселю у Кам'янці-Бузькій. Депутати попереднього скликання ухвалили надати йому квартиру (54,5 м²) на першому поверсі у будинку № 21 на вулиці Незалежності. Це було зроблено на підставі... листа. Такого собі листа з прокуратури. Але після виборів

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

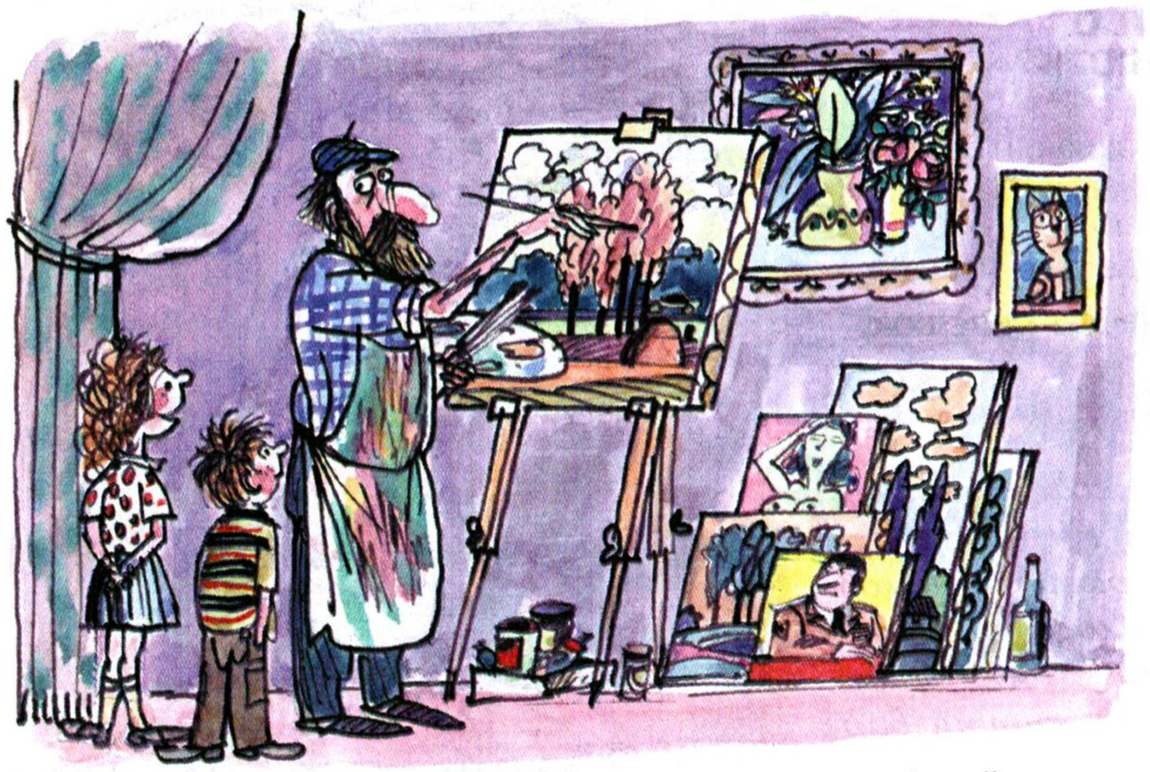

— Тату, кажуть, ціни на картини художника після його смерті значно зростають. Отоді й заживемо!

Мал. Ю. АРТЮХА

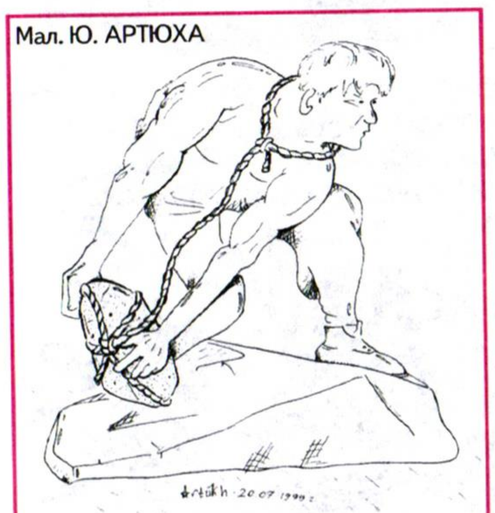

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— У вас п'ятеро дітей. А що ще ви вмієте робити?..

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. В. ПОПОВА

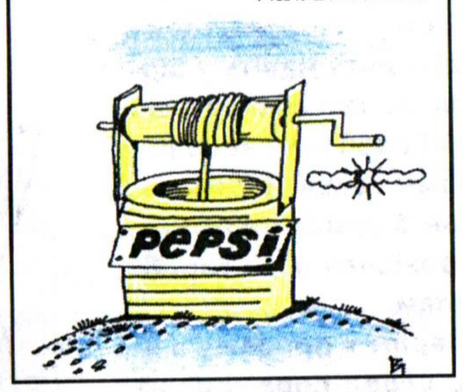

ЛІКАРЯ ВИКЛИКАЛИ?

УСМІШКА

Деренчук занедужав. Викликав лікаря. Десь через дві-три години... дзвінок. Хворий відчинив двері. На порозі стояв дільничий медпрацівник, тримаючись за серце. Білий, як крейда. Ледь вимовив:

— Лікаря викликали?

— О Боже! — злякався Деренчук. — Вам зле?

— Валідолу!.. І посадіть мене...

Господар обережно посадив його на стілець, дав таблетку. Посмоктавши пігулку, той попросив:

— Мені б полежати...

— Звичайно, звичайно,— захапався Деренчук. Поклав на своє ліжко.

— Певно, тиск підскочив,— поставив собі діагноз лікар. — Вибачте. Завдаю вам клопоту.

— Пусте. Адельфан допоможе?..

— Адельфан? Можна. Тільки його приймають після вживання їжі. А у мене шлунок порожній.

— Вам принести страву сюди?

— Бажано. Щиро дякую.

Поївши, медпрацівник проковтнув ліки. Закрив очі. Тихо мовив:

— Я, здається, посплю. Хто б не питав — мене немає.

Спав від довго. Години три. Прокинувся, зібрав свої речі. Уже біля дверей, уважно подивився на Деренчука:

— У вас, голубчику, поганий вигляд. Завтра до мене на прийом!

— Але... — відкрив рота господар.

— І ніяких «але»! — суворо наказав лікар. — Завтра!.. Бо сьогодні у мене ще один виклик...

Микола ВОЗІЯНОВ.

МІНІ-ДІАЛОГИ

— Що потрібно для того, щоб у колективі склався здоровий клімат?

— *Потрібно точно знати, хто в ньому робить погоду.*

* * *

— Хто такий дурень?

— *Той, хто не вміє придурюватись.*

* * *

— Що таке різнобічна особистість?

— *Це людина, яка думає одне, обіцяє друге, а робить третє.*

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське, Крим.

Прокуратурою

прийшло до ради нове керівництво і подивувалось з легковажності попередників — ні облікової справи квартирної черги, ні заяви про здачу попереднього житла... Взагалі нічого, ніби у Кам'янці-Бузькій і досі панує патриціанське право. А обміри житлової площі не збігалися зі справжніми. Ордер же чоловік одержав ще до завершення будівництва і навіть не розписався за нього.

Пану Татарину пояснили, що так не годиться, що треба поштовхатися об рамки закону. Він слухняно погодився подати необхідні папери, але знову затишився і не подав. Тим часом міськраді настійливо і регулярно рекомендували не зволікати з остаточним рішенням, а водночас ще й виселити з другого поверху роботягу з управління житлово-комунального господарства М. Стецика. Чи він комусь смердів, бо був асенізатором, чи мав якийсь інший ганж. А може, його житло прокурора приваблювало? Коротше, серед депутатів ходить знаменита фраза, нібито сказана Б. Татарином: «Я розумію, що Стецик — гегемон, але ж і я прокурор!» Чи говорив він таке, чи то склали злі язики народних обранців, які полюбляють сильні репліки під софітами, знають інші, а не я.

У цій дії тривала атака на Стецика — у нього відбирали то сарай, то город. Бідака, якого назвали гегемоном, зазнаючи тяжкої наруги, шукав захисту у котрогось із депутатів Верховної Ради. І знаходив. Співчуття.

Взимку минулого року виконком міськради зупинив дію попереднього рішення про надання помешкання прокурору. До моменту приведення в норму необхідної документації. А щодо героя другого плану — М. Стецика, — то до його квартири була долучена ще одна кімната, позаяк треба було остаточно вирішувати його квартирне питання і знімати з обліку.

Але й за лаштунками часом ідуть цікаві п'єси. На початку міленіуму Б. Татарина запросили до Львова першим заступником прокурора області. У Кам'янці-Струмиловій полегшено зітхнули і почали потроху гордитися ще одним висуванцем, як колись першим театром. Звісно, нині львів'янина зняли з позачергової черги і віддали сумнозвісне житло комусь іншому. Але знову не потрафили райпрокуратурі. З управління житлово-комунального господарства вона вилучає будинкову книгу і викидає з неї бідного асенізатора. Без суду і слідства. І став пан Стецик бомжем із пропискою в паспорті. Але це, мабуть, дуже сильно сказано. Тяга, вибачайте, до метафор, а якщо попросту, то Стецику кепсько — він не то законний господар, не то зовсім ні.

Тим часом міська рада вступила у нове протиборство з райпрокуратурою. Чув я, ніби голову Євгена Суховича хотіли навіть вкласти на нари, одначе кримінальні справи одна за одною абортувалися. Але перевірки йдуть, регулярно засідають суди. На сесіях вчорашні новачки-депутати стають видатними риторами. І перед фінішною сценою зажурений Стецик всупереч театральним канонам, без потрібних пауз і чіткої дикції виголошує античну лайку:

— А най 'го шляк трафить!

Володимир ПАЛЬЦУН.

Мал. О. КОХАНА

— Оце улов!

НАХАБСТВО Й СКРОМНІСТЬ

До Скромності притьма, запанібрата,
Напхалося Нахабства ціла хата!
Компанія всю ніч пила, гуляла,
А Скромність, та... надворі ночувала!

Павло СЕРЕДЮК.

смт Люблинець на Волині.

ЕДАЮТЯЗМИ

● *Скільки нездар захистилось на Ярославі Мудрому!*

● *Вчитель літератури вимовляв такі крилаті слова, що у школярів усе вилітало із голови.*

● *З деяких уроків життя варто б і втекти.*

● *Освіта вища, а зарплата – «ніща».*

Леонід ЗАБАРА, вчитель-методист.

Вечірня казка для дорослих

У Казковому Лісі після казкової капіталізації жили собі, були собі, пан Ведмідь і пан Горобець. І хоча порівнювати по ваговій категорії їх абсолютно неможливо (Ведмідь — оно який здоровенницький, а Горобець — нема про що й говорити) були вони конкурентами, займалися одним і тим же бізнесом — видавничим. Правда, пан Ведмідь видавав солідні подарункові видання — до ювілеїв, свят, днів народження видатних звірів, плазунів, птахів і навіть комах. А пан Горобець займався дрібнодруком: етикетками, бланками, наклейками, трамвайними квитками тощо, а також ноу-хау — туалетним папером з надрукованими на ньому сороміцькими анекдотами, що набувало дедалі більшої популярності. І пан Горобець виявляв таку спритність і моторність, що його дрібнодрук давав значно більший матеріальний ефект, ніж солідні видання пана Ведмедя. Та ще й пан Ведмідь був неповороткий, вайлуватий, і його «подарункові» клієнти весь час робили йому непроплати, що, звичайно, позначалося на матеріальному становищі фірми. Одне слово, не любив пан Ведмідь свого крилатого конкурента страшенно і заздрив йому чорною заздрістю. «Таке ж мале, хай би його муха вбрикнула, а таке вредне, щоб його чорти взяли! — думав пан Ведмідь. — Хоч наймай Вована Вовкілера для ліквідації! Але ж Вовкілеру платити треба, а в мене непроплаття».

Думав пан Ведмідь, думав і нарешті зупинився на старому як світ методі боротьби — наклепницьких листах. І недорого, і ефективно. Сів і почав писати. І таке його охопило натхнення, що листи виходили не листи, а сатиричні мініатюри. В них пан Горобець таврувався і як алкоголік (випиває відро горілки за день), і як розпусник (живе одночасно з Вороною, Сойкою, Зозулею), і як розкрадач державної казковолісової власності, і так далі, і таке інше. А один лист навіть у віршах вийшов, де зазначалося, що «проклятий Горобець зведе реформи Лісу нанівець». Задоволений собою пан Ведмідь законвертував листи і розіслав усім горобцевим контрагентам.

І що ви думаєте?.. Незабаром у продажу з'явився туалетний папір, де серед сороміцьких анекдотів були надруковані наклепницькі листи пана Ведмедя. І той туалетний папір мав величезний попит у мешканців Казкового Лісу.

Як побачив те пан Ведмідь, сів на мурашник і заплакав. І вхопив його мікроінсульт.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті!

Конкуренція — річ тонка. Іноді лаєте ви конкурента, лаєте і не знаєте, що робите йому рекламу.

Всеволод НЕСТАЙКО.

Друже Перче!

Міністерство освіти планує здійснити чимало нововведень у навчальному процесі середньої школи. Передбачається, приміром, не 5-бальна система оцінки знань, а 12-бальна, чверті замінять двома семестрами, хоча при цьому зберігатимуться осінні та весняні канікули.

Мені здається, що можна скільки завгодно проводити такі «реформи». Увести навіть 100-бальну оцінку знань. Але якщо на один клас, буває, припадає один чи два підручники, то гріш ціна таким нововведенням. Треба, мабуть, спочатку налагодити випуск книг для школи. А вже потім братися і за подібні «реконструкції». Бо якщо немає звідки черпати знання, то не допоможуть тут ні семестри, ні 12-бальні системи.

м. Суми. **Г. ХОРОШЕНКО.**

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

Кримінальні сюжети

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Гм... І де я його бачив?

ЗА ТИЖДЕНЬ ДО ШЛЮБУ

Звичайно ж, наше законодавство має чимало білих плям. Далеко не на всі запитання, що ставить перед нами життя, може воно відповісти. От, приміром, як оцінити моральні збитки, завдані нареченій женихом, котрий раптом за тиждень до реєстрації відмовився від шлюбу? Мовчить про це законодавство.

А коли мовчить закон, починають говорити всі, кому не ліньки. В даному випадку заговорила мати нареченої — Валентина Дмитрівна Суходол.

— Я вважаю,— сказала вона,— що моральні збитки, яких завдав колишній жених Віктор моїй доньці, дорівнюють його однокімнатній квартирі плюс його машина — хоч і старенька іномарка, але ще рухається. І трьом з половиною тисячам умовних одиниць готівкою...

Як не заперечував Віктор, що колишня наречена до його матеріальних цінностей ніякого відношення не має, Валентина Дмитрівна наполягала на своєму. І це наполягання підсилювала рішучими діями: колишнього жениха били підіслані нею люди. Били часто і сильно. Одне таке побиття закінчилося для бідолахи лікарнею, де його ледве відходили лікарі.

На щастя для колишнього жениха, дії громадянки Суходол досить чітко кваліфікуються в Карному кодексі. Цим і керуватиметься суд, даючи їм відповідну оцінку.

Д. САВЧЕНКО.

м. Київ.

ПОМИЛОЧКА

Молодий харків'янин Анатолій К. достроково повернувся з відрядження додому і, відімкнувши двері, побачив незнайомого чоловіка. Сумніву не було — це коханець його дружини! Він відчував, підозрював, що Люба йому зраджує. І от тепер у цьому переконався.

— А Люба де? — грізно запитав Анатолій.

— Кудись вийшла. Зараз буде,— невпевнено відповів чоловік. І зробив кілька кроків у напрямку дверей...

— А от втекти тобі не вдасться,— зупинив його Анатолій. — Зараз я тобі покажу, як ходити до чужих дружин!

І таки показав. Бив чоловіка доти, поки той знепритомнів. А тут і дружина повернулася. Побачивши бездиханне тіло, злякано поцікавилась, що це значить?..

Довго довелося доводити жінці, що вона вперше бачить цього типа, що зовсім не коханець він їй, а чоловікові з його ревнощами давно до психіатра звернутися треба. Поки нарешті Анатолій зрозумів, що помилочка вийшла — не за того прийняв він непроханого гостя. І зателефонував до міліції...

«Коханець» виявився звичайним квартирним злодієм. Громадянин Г. О. Гриньов мав уже за подібні злочини дві судимості. Не за горами і третя.

К. УЛЬЯНЕНКО.

м. Харків.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Місяць, як жінка пропала, а ви тільки про це заявляєте?!
— Ну... Не одразу ж повіриш у таке щастя!..

Мал. О. ЖИТНІКОВА

КОХАННЯ, ЗАВДОВЖКИ В ГОДИНУ

Як сказав один дотепник, усе в житті має свою ціну, але завжди дуже хочеться поторгуватися. Віталій Сопронюк теж торгувався до нестями, намагаючись хоч трохи збавити ціну. А ціна, яку вимагав брат його коханки за невелику послугу, була дуже високою. Він хотів тисячу доларів за те, щоб касета, на якій він таємно записав його інтимну зустріч із Галиною, не потрапила в руки Вітальчиної дружини. Бо тоді Віталію було б непереливки.

— Краще погоджуйся похорошому,— радила Галина,— бо у мене брат така сволота, що зганьбить нас на весь світ!

З Галиною Віталій познайомився лише два тижні тому. Вона його запросила в гості й, звичайно ж, поняття не мала про те, що її брат виявиться таким підступним. Що він у її квартирі встановить відеоапаратуру, яка їхнє годинне побачення запише на плівку. Щоб потім отак шантажувати...

Довелося Віталію платити. Віддав він тисячу баксів тій сволоті — братові.

Та за місяць Галина, лаючи брата на всі заставки, сказала, що він хоче ще одну тисячу за мовчання.

Не було де взяти Віталію другу тисячу, і вирішив він покаятися перед дружиною, розповівши всю цю історію.

Реакція дружини була однозначною — вона тут же заприсяглася повернути оту тисячу доларів до сімейного бюджету. І звернулася до міліції. І виявилось, що у Галини Візерової ніякого брата немає взагалі. Зате є подруга, Світлана Горова, з якою вони по черзі знайомляться з чоловіками й потім шантажують їх у подібний спосіб. До речі, С. Горова за шахрайство була навіть засуджена до умовного строку покарання. Тепер в обох з'явився шанс отримати строк цілком реальний.

З. БОГОМОЛОВА.

м. Запоріжжя.

ВИКРАДЕННЯ

Анатолій Іванович вийшов із офісу і попрямував до своєї машини. Двоє молодих людей перетнули йому дорогу і попросили приділити їм кілька хвилин.

— Ми просто хочемо поцікавитися, чи любите ви свою доньку? — сказав один із них.

— А що з нею? — злякано запитав Анатолій Іванович.

— Ну, скажемо так — її викрали.

— Тобто як, коли? — зблід батько.

— По дорозі в інститут. І потім, яке це має значення?

— Та ви знаєте, що я з вами зроблю?! — вигукнув Анатолій Іванович і схопився за серце.

— Що б ви з нами не зробили, але доньки цим не повернете. Якщо не дасте викупу..,— пояснили молодики.

— Скільки? — спитав батько.

— З вас можна було б взяти і сто тисяч, і навіть двісті, але ми люди скромні — давайте дві з половиною тисячі зелених і сьогодні ж побачите своє чадо здоровим і неушкодженим...

— Гаразд, зараз,— сказав Анатолій Іванович і повернувся в офіс, щоб узяти з сейфа потрібну суму.

— Тільки без дурниць,— попередили молодики. — Бо інакше — самі розумієте...

Віддавши гроші бандюгам, Анатолій Іванович помчав додому, з жахом уявляючи, яке враження справить на дружину його розповідь.

І мало не скрикнув від радості, коли вдома побачив... свою доньку живою і здоровою.

Як з'ясувалося, вона щойно повернулася з інституту і ніхто її навіть не намагався викрасти...

Змішані почуття переповнювали душу Анатолія Івановича. З одного боку, він був щасливий, що «викрадення» виявилось блефом, з іншого ж — було шкода грошей. Можливо, саме бажання облегшити душу і примусило його написати заяву до міліції.

В. ЗОНЕНКО.

Херсонська область.

Бідні чоловіки

— Лесю, як тепер на курорті?
— Так, як і раніше, тільки чоловіки стали бідні.

Дві помилки сапера

— Петре, ти ким служив при війську?
— Сапером.
— Кажуть, вони помиляються тільки один раз?
— Не всі.
— Чому?
— Бо я женився двічі і обидва рази помилявся.

Наполовину

Бабуся до лікаря:
— Прошу вашої допомоги.
— Якої?
— Дід забуває виконувати свої чоловічі обов'язки.
— То в нього склероз.
— А можна його вилікувати?
— Можна, але тільки наполовину.
— Як?
— Обов'язки пам'ятатиме, але виконувати їх навряд чи вже зможе.

Дієтичні

Дівчина до бабусі:
— А чому у вас дорогі яйця?
— Бо вони дієтичні.
— А яка різниця між звичайними і дієтичними?
— Дієтичні дорожчі.

Помилка

Зустрів чоловік на курорті молоду жінку та й каже:
— Мені здається, що ми з вами зустрічалися.
— Коли?
— Позаминулого року.
— Де?
— У Трускавці.
— А як вас звати?
— Степан.
Жінка витягує із сумочки записну книжку і голосно зачитує:
— Петро, Микола, Ярослав, Йосип, Олександр і Давид Яманідзе. Виходить, ви помилялися, бо вас у списку немає.

Запитайте в батька

Професор до студента:
— Як ви змогли вступити до нашої академії з такими знаннями?
— А ви запишіться на прийом до мого батька, а я посприяю, щоб він вас прийняв, і запитайте в нього.

Почув і записав Іван МАРТИШКО.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Сидорчук, на вихід. Кросворд в іншу відсидку дорозв'язуєш!

Мал. М. КАПУСТИ

Мал. О. ЖИТНІКОВА

Мал. О. КОХАНА

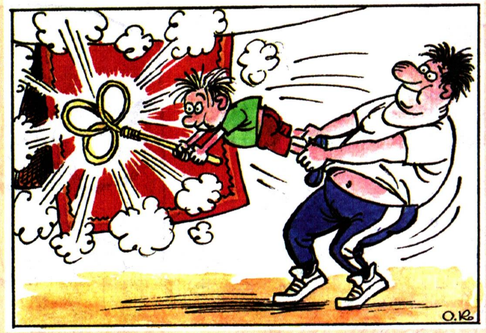

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— І як я тут опинився?
— Пити треба менше!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Петренко, ви чому не на роботі?

Мал. О. КОХАНА

Мал. А. АНДРЕЄВА

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— Обчистили нас, бандитки!
— А в однієї голос схожий на жінчин...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Маріє! Дай похмелитися! Я тобі півгектара землі віддам!

Мал. О. КОХАНА

— Купив засіб проти тарганів, а його міль з'їла!

Мал. В. ВАСЮШКІНА

Мал. О. ГУЦОЛА

Головне — велосипед...

— Гарно живеш, друже, десь уже і «Мерседеса» взяв?
— Та як це «десь»? Продав «Волгу», доклав і маю «Мерседеса».
— Так воно так, але де ж ти «Волгу» взяв?
— Та як це — де? Продав «Жигулі», доклав і «Волгу» купив.
— Та так воно ніби так, але де ж ти «Жигулі» взяв?
— Та як це — де? Продав «Москвича», доклав і «Жигулі» купив.
— Так, так, так, але де ж ти «Москвича» взяв?
— Та як це — де? Продав «Запорожця», доклав і «Москвича» купив.
— Та так, переконав, але де ж «Запорожця» взяв?
— Та як це — де? Продав мотоцикла, доклав і «Запорожця» купив.
— Так, так, але де ж ти мотоцикл узяв?
— Та як — де? Продав велосипед, доклав і мотоцикл купив.
— Та так воно так, але де ж ти велосипед узяв?
— А за велосипед, друже, краще помовч, бо добре знаєш, що я за нього вже давно відсидів...

Почув і записав Михайло ВАСЕВИЧ.

Ненароком

Прийшов зять до тещі. Та поставила на стіл їжу, налила горілки у двадцятиграмову чарочку.
— А у вас немає меншої чарки? — питає насмішкувато зять.
— Вибач, немає. Якось чоловік розізлився і ненароком розбив.

Почув і записав Іван ТОКАРЧУК.

Заява

Сторож кладовища приходить у контору і подає заяву про звільнення.
— Що трапилось? — питають у нього.
— Не можу більше. Цілий день ходжу по кладовищу і читаю: «Тут покоїться...», «Тут лежить...», «Тут спить....». Один я працюю.

Попередження

— Дорогі телеглядачі, — говорить диктор, — відсуньте, будь ласка, подалі від себе важкі предмети, які вам захотілося б кинути в телевізор. Зараз перед вами виступить міністр фінансів із приводу останнього підвищення цін.

Почув і записав Олександр КОВАЛЕНКО.

ГУМОРЕСКА

Двері розчахнулися, й до моєї кімнати увірвався, як кульова блискавка, сусід.

— Сидиш? — закричав так, наче палав наш будинок.

— Сиджу! — відповів я. — А що?

— А те, що держава руйнується, економіка — коту під хвіст, еліта подалася за кордон, а ми сидимо, лежимо, спимо.

— То що хочеш від мене?

— Щоб не сидів, склавши руки, а йшов будити народ!

— Навіщо?

— Щоб рятувати державу!

Збудження сусіда передалося мені.

— То яка має бути моя місія? — тепер вже закричав я.

— Треба створити нову партію,— стулив сусід пальці в кулак,— так би мовити, авангард народних мас.

— Але для цього потрібна програма й статут! — нагадав я,— такі, щоб народ як один вступив у неї!

— Підемо в народ! Розбудимо його!

З гаслами «Геть адміністративно-командну систему!», «Слава демократії та вільному ринку!», ми вирушили до майдану «Херувим». По дорозі до нас приєднався чоловік із прапором Канади на довгому держаку.

— Третій потрібен? — запитав він.

— Згодиться! — зарахували ми його до «активу».

Побачивши прапор Канади, дехто з перехожих теж пішов за нами, сподіваючись на гуманітарну допомогу.

Проминувши вулиці Козацьку, Бурлацьку, Гайдамацьку та Гетьманську, ми підійшли до майдану й... отеретіли. Там стояв гурт чоловіків, а дві молодиці тримали такі ж гасла, як наші. «Прапороносець» одразу перейшов до того гурту, а ті, що сподівалися на канадську допомогу, брутально обізвавши нас, розійшлися.

— Ходімо додому! — похмуро вимовив сусід. — Нас випередили!..

Вячеслав ВАСИЛЕВСЬКИЙ.

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

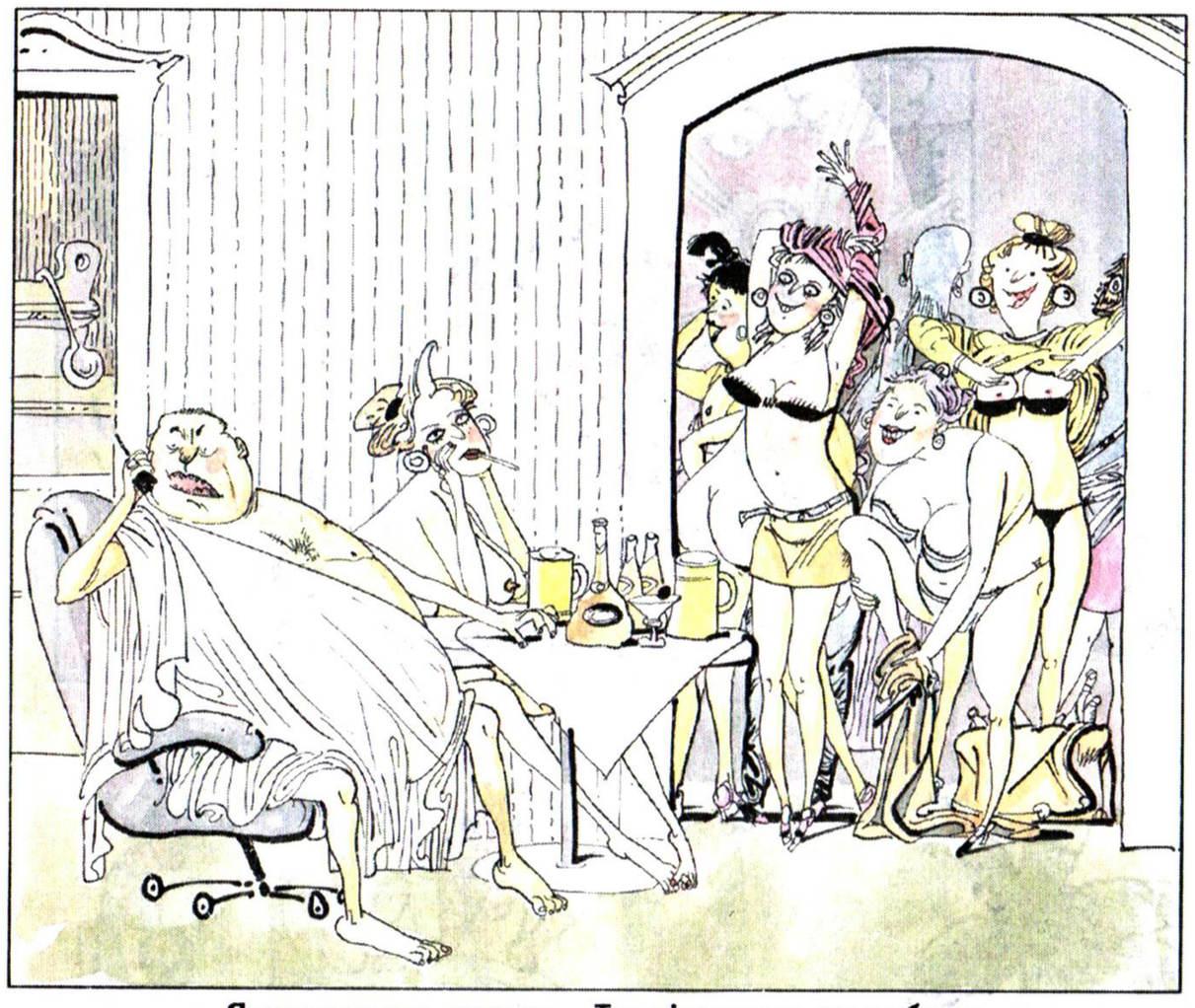

— Я затримався, кохана... Тут підвалило ще роботи...

ПІД ЛИПОЮ

Увечері тихим парком
Подружжя гуляє.
— Подивись, —
дружина каже, —
На ту липу скраю.
Пам'ятаєш, як на мене
Ти чекав під нею,
Як освідчився в коханні
І назвав своєю?
— Ну, таке
мужчинам справжнім
Забувать не личить!
Глянь, там знову
якийсь дурень
З букетом стовбичить!

Олександр ВИНОКУРОВ.

Говорили-балакали

ПРИЙНЯВ

— Степура, я вас прослуховую і не виявляю змін на краще. Чому? Ви хоч приймаєте ті таблетки, що дає вам медсестра?

— Сьогодні прийняв, лікарю.

— А вчора?

— Я їх усі за один раз.

— Я-а-ак?! Це ж неможливо!

— Чому неможливо? Дуже просто: я їх із тумбочки прийняв у шухляду, щоб не валялися зверху.

ЦІЛИТЕЛЬ

— Що у вас?

— І сам не знаю. Нутро горить...

— Звідки ви?

— Ой, здалеку! Аж із села Вишеньок.

— Стривайте, стривайте... Так у вас же там є відомий на всю округу цілитель.

— Ой, є. Це — я...

Іван ТОКАРЧУК.

Друже Перче!

Постановою Кабміну планується до кінця року скоротити аж 54 тисячі працівників міністерств і центральних відомств. І ще майже на стільки буде скорочено штати місцевих виконавчих органів. Мовляв, це буде значним полегшенням на державний бюджет.

Я не сперечаюся. Хай буде так. Мене дивує зовсім інше: щороку у нас скорочують і скорочують чиновників у міністерствах і відомствах, а їх, як бачите, не меншає. Бо якби скорочували по-справжньому, то, мені здається, там уже і працювати не було б кому.

О. СОКОЛЕНКО.

м. Нова Каховка.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

МЕРЗЛИЙ — **суворий мер міста.**

Іван САВЛЮК.

ПЛОМБІР — **стоматолог.**

ЛИПЕНЬ — **залицяльник.**

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

БУХАНКА *(військ.)* — **гармата.**

ГРЕБІНЬ *(юрид.)* — **хапуга.**

КУСЕНЬ — **злий собака.**

Дмитро СОЛОДКИЙ.

КУПЮРА — **ванна.**

СТЕЖИНА — **підзорна труба.**

БИВЕНЬ — **молоток.**

ГОЛОВБУХ — **удар головою.**

Сергій СОЛОВЙОВ.

БЕЛЬКАНТО — **белькотіння.**

ОСКАРЖЕННЯ — **вручення премій «Оскар».**

ШИПШИНА — **прокол.**

Віталій ЧІК.

Наш вернісаж

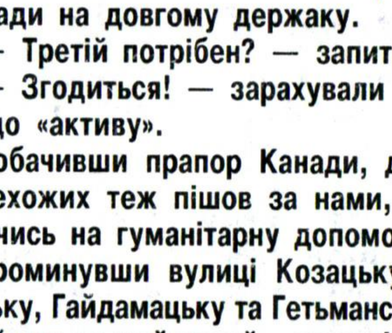

Автошарж.

Для львів'янина Ермана Фрідмана карикатура все життя була захопленням. І тільки в 66 років він уперше наважився надрукувати свій малюнок у львівській газеті. Відтоді його карикатури з'являються в різних виданнях. А сьогодні у сімдесятилітнього художника вернісаж у нашому журналі.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

— Полювання ще заборонено!

— От що, шановний, давай так: ти цього не говорив, а ми цього не чули...

ПЕРЧИНКИ ПЕРЧИНКИ

ПРО ГЕНІЇВ І ПРИРОДУ

Кажуть, усі генії вельми полюбляли відпочивати на природі. Тоді природа помстилася їм і почала відпочивати на дітях геніїв.

У СВІТІ АЙСБЕРГІВ

Кожен айсберг мріє про свій «Титанік».

У СВІТІ ФІНАНСІВ

За останніми даними, тридцять срібняків у всі часи були вільно конвертованою валютою.

З ГОРОСКОПУ НА НАСТУПНИЙ ТИЖДЕНЬ

Вівторок буде надзвичайно сприятливим для починань у бізнесі. Не виключено, що вам нарешті вдасться здати порожню склотару.

МАЙЖЕ ЗА ЧЕХОВИМ

Якщо у першій дії на сцені висить рушниця, то у третій її треба обов'язково зареєструвати!

МРІЯ ТА ДІЙСНІСТЬ

Усе життя мріяв одержати якесь високе звання, а йому присвоїли лише ідентифікаційний номер.

З ЖИТТЯ ГУЛІВЕРІВ

Немає такого Гулівера, котрий на день заповнення декларації про доходи не хотів би виглядати ліліпутом.

Олександр ЖИТНІКОВ.

ПРИДИБЕНЦІЙ

Підтримав

— Ти, Грицю, починай!.. А я тебе підтримаю.

— Як минулого разу?

— Якого разу?

— Коли я з даху на землю падав?

— А що? Між іншим, я тоді голосніше за всіх кричав: «Ловіть Грицька!»

Граблі

— Куме, я на вас буду сердитися.

— Чого раптом?

— Ви обіцяли мені зробити граблі. І не зробили. Хоча слово давали.

— Давав.

— А навіщо?

— Що?..

— Слово давали.

— Ви ж просили...

— Що?..

— Щоб я дав вам слово.

— Просив.

— Я й дав...

— А граблі?

— А до чого тут граблі?..

Неспокійна старість

— Якове Максимовичу, як воно на пенсії?.. Тихо... Спокійно...

— Якої там. Вранці очі протер — і закрутилося...

— Що закрутилося?..

— Що, що... Порядку нема. Доводиться лаятися. А воно, знаєте, увійду в раж... серце калатає, кров кипить...

— А потім?

— Потім корвалолу хильну і... починаю миритися.

— З ким?

— З тим, з ким лаявся.

— А з ким ви лаєтеся?

— З собою. Живу ж один.

Прямий ефір

— Парамоновичу, ви дивилися вчора футбол по телевізору?

— Футбол?.. Ні.

— А що ж ви дивилися?

— Передачу «Прямий ефір».

— Щось цікаве?

— Нічого.

— Чого ж ви дивилися?..

— Цікаво спостерігати за тими, хто бере участь у такій передачі. Сидять, мов на голках, і хвилюються, щоб, буває, випадково у прямий ефір не бовкнути таке, що й на голову не налізе.

— А вам що?..

— Мені інтересно самому сидіти мов на голках, хвилюватися і чекати, коли хтось із учасників випадково у прямий ефір... бовкне щось таке, що й на голову не налізе.

Микола ВОЗНИЙ.

РАДІСТЬ САМОКРИТИЧНОЇ БУБЛИКОВОЇ ДІРКИ

Без Бублика — ніщо я,
мов на злість;
зате мене
ніхто й ніщо не з'їсть!

Олександр ДЗЯТКО.

м. Ужгород.

ПЕРЕСТРАХОВКА

Лікар хворого пита:
— Що хочете, діду?
— Як умру, то напишіть,
Що я вмер од СНІДу.
— Отакої!.. Нащо це?! —
Лікар здивувався.
— Щоб ніхто, коли помру,
З бабою не грався.

Олексій БОЙКО.

с. Пиків на Вінничині.

Мал. О. КОХАНА

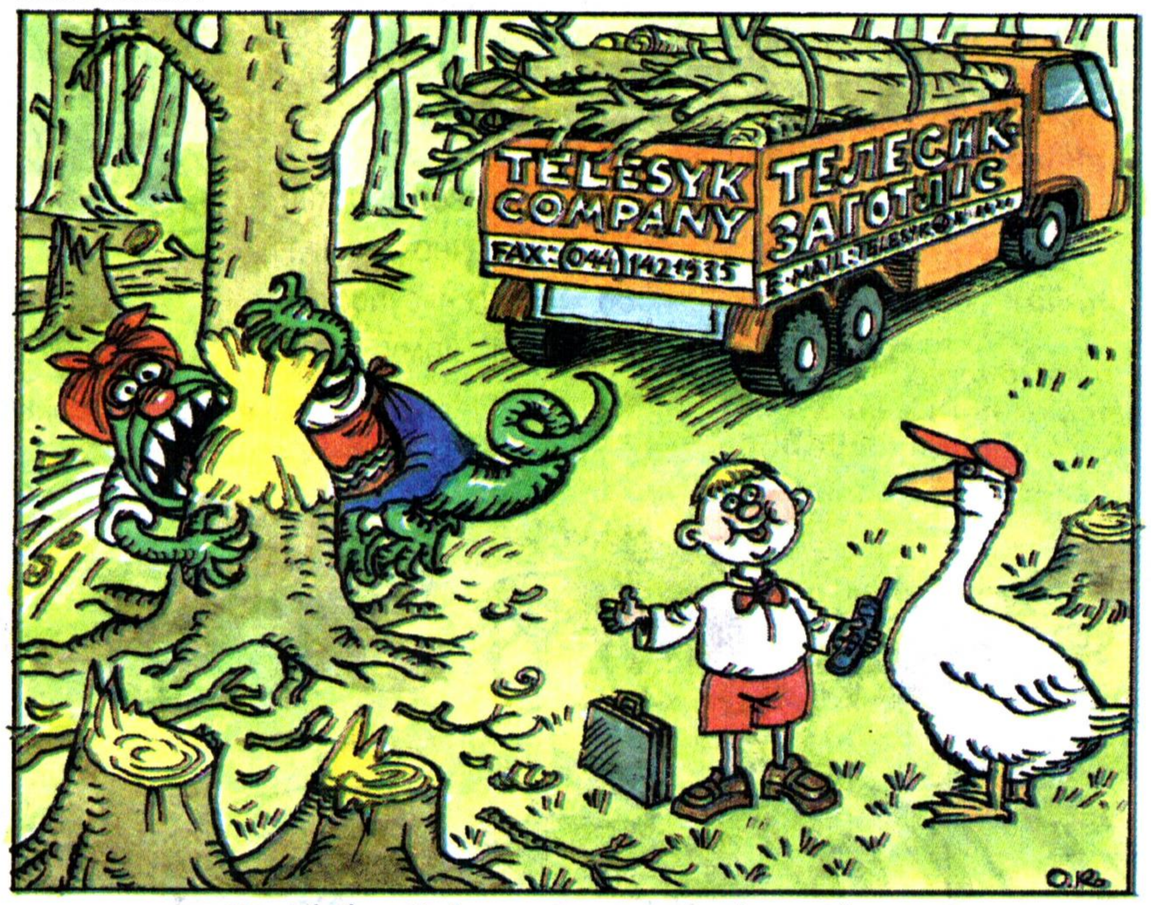

— Ми з бабою Зміюкою створили спільне підприємство із заготівлі лісу...

Друже Перче!

У нашому славному місті Одесі офіційно зареєстровано 112 мільйонерів! І це не жарт. Таку цифру обнародували податківці.

Можна було б тільки порадіти за земляків. Але коли почуєш, як живуть пенсіонери, вчителі і т. д., то стає сумно. Що ж то за такі закони, що одним дозволяють «наварити» мільйони, а іншим, до речі, працьовитим людям, не дають змоги заробити на нормальне життя.

К. НЕТРІЙ.

м. Одеса.

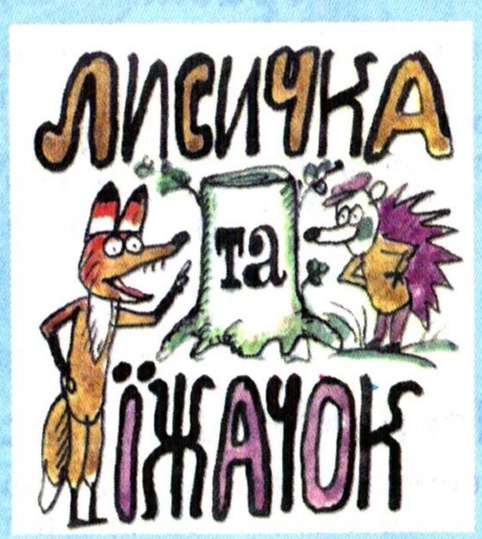

Румунська казка

Колись, дуже давно, лисичка та їжачок були друзями. Разом гуляли, разом їжу добували.

Лисиця, правда, завжди вихвалялася, яка вона розумна та спритна.

— А хитрощів у мене, — хвалилася вона, — можна сказати, сім мішків.

— Отак багато?! — дивувався їжачок.

— Сім мішків... по саму зав'язку, — додавала руда.

Одного разу набрели вони на вовчу яму. Такі ями копали, щоб вовків ловити. Копали глибокими, щоб, потрапивши до неї, вовк не зміг вистрибнути. А на дно для приманки клали м'ясо і різні там наїдки.

А треба сказати, що лисичка та їжачок на той час були голодними. Стрибнули вони в яму. А коли наїлися, вирішили трішки полежати. Лежать і розмовляють. Лисичка знову про сім мішків хитрощів стала розповідати.

Їжачок слухав і зітхав:

— А у мене лише одна хитрість. Охо-хо-хо... Де б мені розуму роздобути?.. До речі, лисичко, а як ми з вовчої ями вибиратимемося? У тебе ж сім мішків хитрощів. Дістань із них хоч одну.

— Зараз спробуємо, — мовила лисичка.

Стрибнула вона раз, стрибнула вдруге — ніяк із ями вискочити не може.

Бачить їжачок — кепські їхні справи. І прикинувся хворим:

— Щось живіт розболівся. Може, ти мені, лисичко, трохи розімнеш його.

Як тільки торкнулася вона своїм носом до живота, їжачок згорнувся клубочком. Голки і вп'ялися в ніс.

— Ой-ой! — закричала руда, схопила їжачка і жбурнула з ями подалі. А йому тільки цього й треба було. Підійшов він до ями та й каже:

— У мене лише одна хитрість, а я вибрався нагору. А в тебе сім мішків. Давай, вибирайся й ти...

— Братику, допоможи мені, — заблагала руда.

— Гаразд, — мовив їжачок. — Допоможу. Коли прийде вовчатник і спуститься по драбині в яму, ти прикинься мертвою. Він тебе схопить за хвоста і викине нагору. А поки він вилазитиме, ти схоплюйся і тікай.

Так вона й зробила.

Коли вовчатник виліз з ями, лисичка і слід свій хвостом замела.

Зустріла вона їжачка і замість того, щоб подякувати, знову почала розказувати про свої сім мішків хитрощів.

— Сім мішків не хитрощів, а гречаної вовни... Та й ті не повні, — мовив на те колючий.

Образилася лисичка. І більше не дружить із їжачком. А даремно...

Переповів М. МОЗГОВЕНКО.

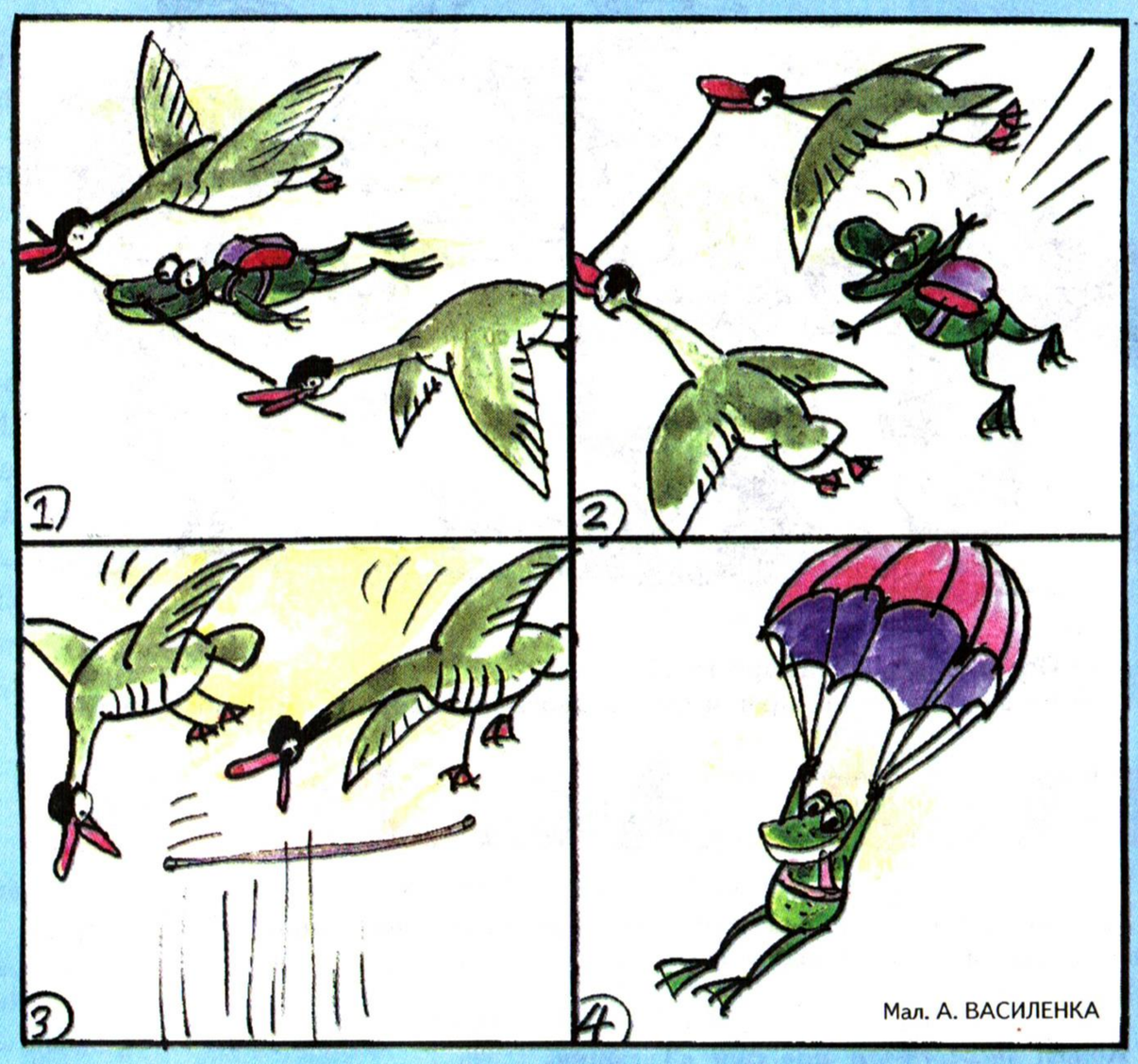

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

МУЛЬТИКИ

— Мамо! Що, знову вікна фарбуєте? Ви ж їх учора фарбували...

— Ти нічого не помічаєш. Учора — двері, а сьогодні — вікна...

— Ну, ви й непосидюща. Іду на стадіон — працюєте, приходжу зі стадіону — працюєте. Вам так подобається?

— Подобається, синку, як допомогти ніхто не береться. Ти ж ось...

— Я б і радий, мамо, так самі ж бачите — ніколи.

— Та бачу...

— Так вам те вікно ще довго мазюкати?

— Ще трохи залишилося...

— Ну, кінчайте, мамо, тоді мені їсти дасте. А я поки, щоб вам не заважати, сяду та мультики подивлюся.

Іван СОЧИВЕЦЬ.

Щире зізнання

— Ти школу пропускаєш, синку?
— Та ні, заходжу на хвилинку.

Важливе спостереження

Питає батько сина:
— Як пишеш ти, синок?
— Чим довша писанина,
Тим більше помилок!

Сом

Сом у заводі зітхає,
Дуже смачно позіхає,
Бо рибалки-супостати
Не дали йому поспати.

Вадим СКОМАРОВСЬКИЙ.

ЗАГАДКИ

* * *

Якби цій тварині крила
То вона б і в небі рила.

(свиня)

* * *

Хто під небом
дзвоник носить?
Хто над морем
так голосить?
Хто скрекоче у гайку
На високому суку?
Всі літають. Всі крилаті!
Треба, друзі, їх назвати.

(жайвір, чайка, сорока)

* * *

Він ріс на полях
Гойдавсь на вітрах.
Та в кожній сім'ї
Він в місті й селі
Щоденно буває
У нас на столі.

(хліб)

Дід Василь КРАВЧУК.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано білоруське народне прислів'я.

Склав М. ВОРСКЛЯНСЬКИЙ.

КІЛЬКІСТЬ

В нового українця син пішов до першого класу. Батько йому каже:

— Синку, ти повинен вчитись якнайкраще, бо яку оцінку заробиш, стільки доларів я тобі буду платить. П'ятірка — п'ять баксів, четвірка — чотири... І так далі.

Почухав синок потилицю і побіг собі гуляти.

— Гей, ти куди, а як же наша угода?

— Тату, я вирішив заробляти не якістю, а кількістю!

РІДНЯ

Біля крамниці маленький Вовчик до тата:

— Тату! Купи мені морозиво!

— А хто ти мені такий? — кепкує з малого тато.

— Як це хто? — дивується дитина,— родич голодний!

Надія СЕМЕНА.

с. В. Крупіль на Київщині.

МОЖНА...

— Сусіде, можна у вас попросити в борг десять гривень?

— Попросити можна, але дати — я не дам!..

Борис СЛЮСАР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

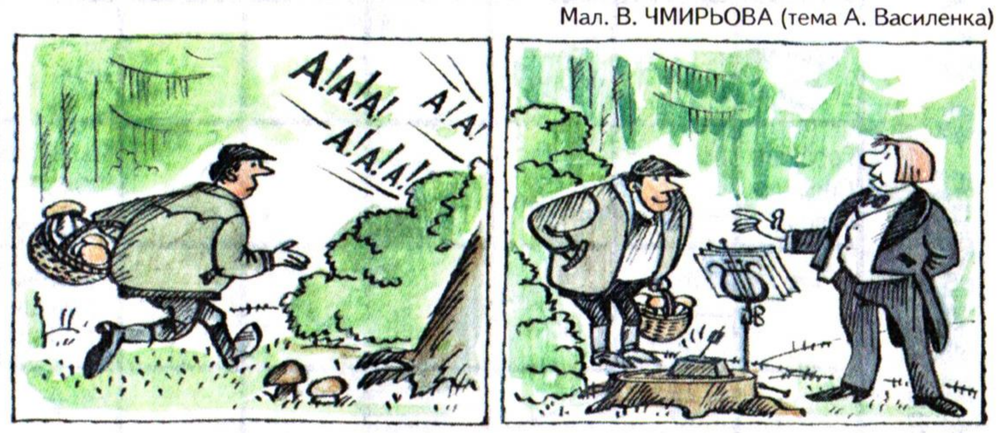

— Розумієте, я оперний співак. А в театрі нема де співати, бо всі приміщення повіддавали в оренду.

Прочитав я в пресі, що нашу славну міліцію збираються перейменовувати. Що буде вона називатися тепер поліцією. І тоді, мовляв, по-новому, по-іншому запрацюють наші правоохоронці. Звичайно перейменування пов'язане з великими витратами. Це ж і форму нову треба пошити, і таблички скрізь позамінювати, і бланки нові надрукувати та посвідчення. Але ж, як той казав, гра варта свічок.

Я вважаю, що це чудовий спосіб вирішити всі наші проблеми. Поперейменовувати законодавчі та виконавчі органи. По-іншому назвати міністерства та відомства — і тоді заживемо!

М. ТОПЧІЙ.

м. Київ.

Друже Перче!

СЕКРЕТИ ЗДОРОВ'Я

Якщо ви прибічник нетрадиційної медицини, сміливо звертайтеся до будь-якого нашого лікувального закладу — нетрадиційною є вся наша медицина.

* * *

Якщо у вас вирвали зуб без болю, значить, маєте вставну щелепу.

* * *

Нова функція анестезіолога — вилучення в пацієнта грошей під наркозом.

* * *

Любителі татуїровок! Уникайте орфографічних помилок !

* * *

Покупці «віагри», «супер-йохімбе» та аналогічних препаратів! Щоб не натрапити на підробку, перевіряйте їхню ефективність, не відходячи від прилавку!

* * *

Якщо бачите на рецепті багатоцифрові числа, знайте: це не дозування ліків, а їхня ціна.

* * *

Вас непокоять камені у нирках? Найвірніший засіб од них — розчинник: концентрована соляна кислота.

* * *

Для втамування нервів самотній пенсіонерці порадили завести собі друга — собаку. Тепер вона втратила сон — не знає, чим його годувати.

* * *

У вас рідкісне в наш час захворювання — алергія на долари? Користуйтеся кредитними карточками.

* * *

Намагайтеся не поєднувати різнорідні продукти харчування, приміром, м'ясо з картоплею. Картоплю можна вживати регулярно (особливо з власного городу), м'ясо ж — лише по великих святах.

* * *

Жінки, бажаєте постійно перебувати під медичним наглядом? Заведіть собі домашнього лікаря. Бажано одного й на все життя.

Савелій ЦИПІН.

СКАНВОРД ● СКАНВОРД ● СКАНВОРД ● СКАНВОРД ● СКАНВОРД

Склав М. БОРОМЛЯ. Малюнки В. ПОПОВА.

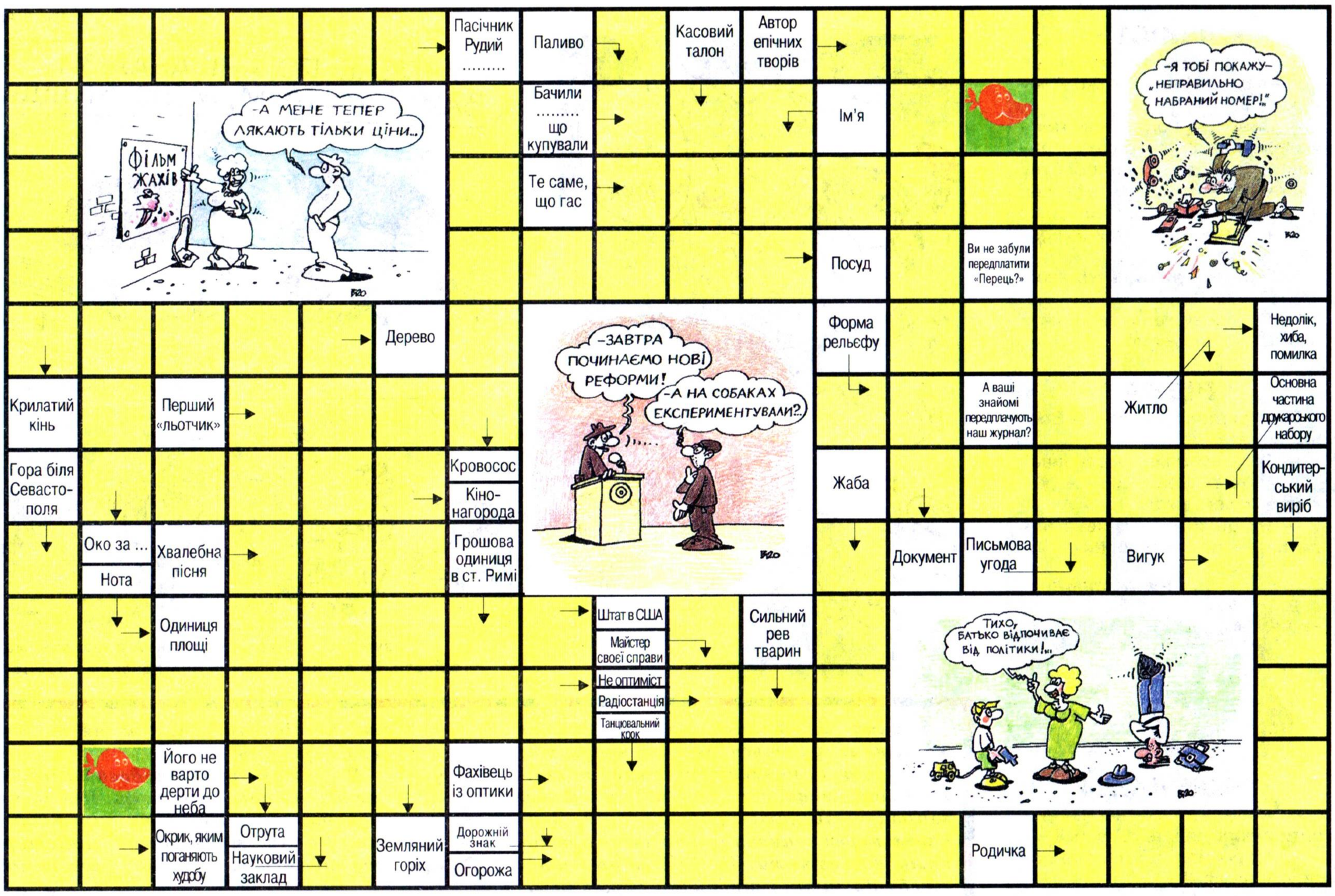

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

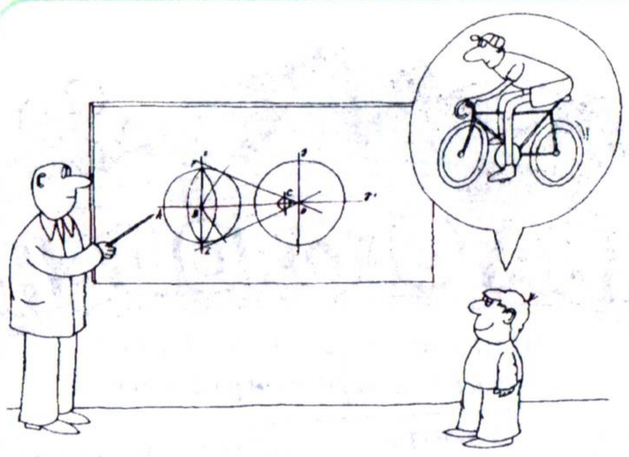

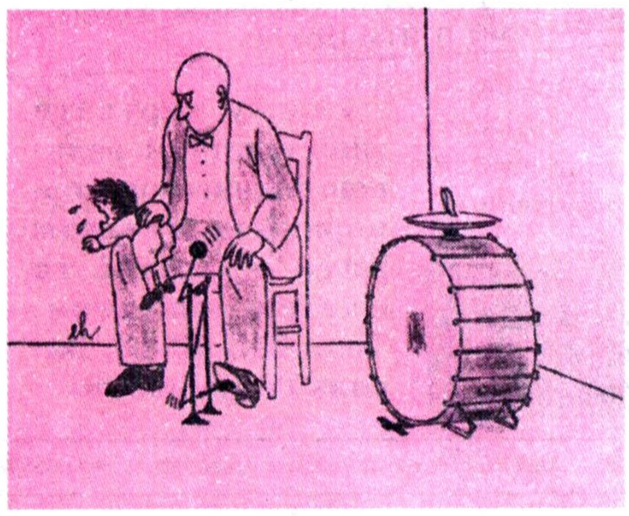

Мірослав ПРЕКОП

СПІЛКИ

Іду вулицею. Розмірковую, куди податися. Коли це раптом якийсь індивідуум ухопив мене за рукав і радісно прошепотів:

— Вступай до Спілки діабетиків!

— Я не діабетик! — вирвав я свій лікоть із його рук і хотів було обуритися, як раптом з іншого боку мене знову хтось смикнув. До мого носа долетів міцний запах алкоголю:

— Вступай до Спілки демонтажу змонтованого!

— Навіщо? — зойкнув я. — Що мені в тих спілках робити?!

— Вірно,— підтримав мене якийсь громадянин. — Бачу, вас іще не захищено від усіляких спілок. От коли б ви стали членом Спілки опору спілкам...

Я прискорив ходу. За мною кинулись якісь люди. Тоді я побіг. Біжу і помічаю поруч якусь постать. Вона порівнялася зі мною і прошепотіла:

— Бачу, що ви наш. Вступайте до Спілки переслідуваних!

— Нізащо! Я вільна людина! — закричав я і вирішив сховатися в каналізації.

Тільки підняв кришку люка, як переді мною знову виник якийсь чоловік у брудному одязі:

— Ставай,— сказав чоловік,— членом Спілки друзів каналізації.

Терпець мені увірвався. Я схопив важку кришку каналізаційного люка і врізав нею переслідувача по голові.

Не встиг я подумати про наслідки того, що скоїлося, як чиясь рука лягла на моє плече:

— Не хвилюйтеся, ми вам допоможемо!..

— Правда? — зрадів я.

— За умови,— додав він,— що ви вступите до Спілки тих, що б'ються каналізаційними люками...

Моє серце зупинилося. Не витримало... Але, питається, навіщо хвилюватися, коли сьогодні нам уже відомо, що життя на тому світі існує. І полетів я на небо... А там, відразу ж за хмарами, табличка: «Від усього серця вас вітає Спілка тих, хто не вступив до жодної спілки...»

Переклад зі словецької В. КОЗАЧОЇ.

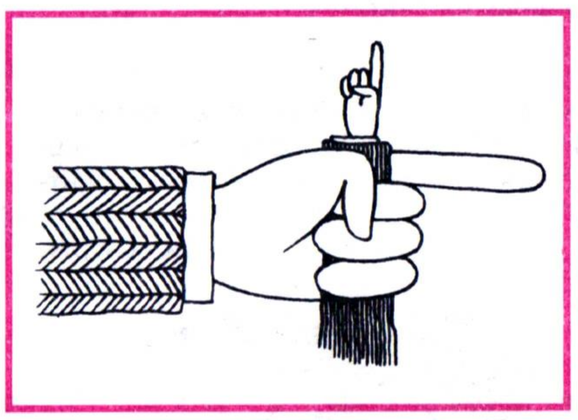

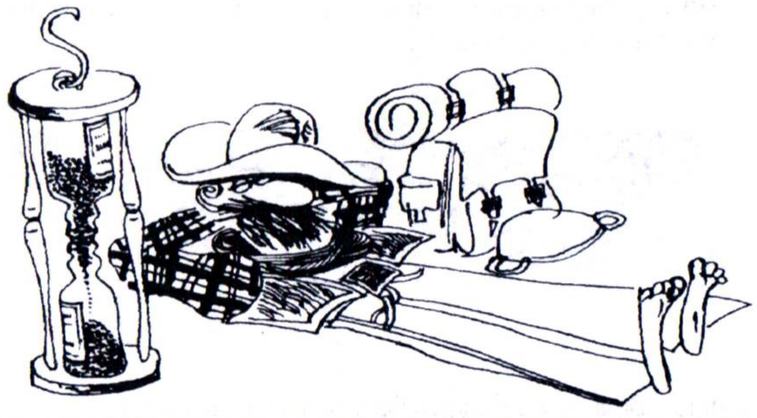

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Громадяни! Просимо прийти і помитись в бані до 5-го числа, бо на три місяці закриваємось на ремонт».

Адміністрація.

(Із об'яви).

«Він сказав на мене худе слово, то як я міг стерпіти, оддячив йому тим же, тільки без слів».

(Із пояснення).

«Участковий причепився: чого напився, чого напився? А він би не напився, якби йому жінка народила одразу двоє».

(Із пояснення).

«Потрібний на роботу дворнік тимчасовий пенсіонер».

(Із оголошення).

«Продаєцця приватизована одно комнатна кватера на другому етажі з вигодами, можна утримувати домашню живность».

(Із оголошення).

Надіслав
Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

«Еней догулявся до того, що якби не боги, то зовсім спився б».

«Якби Еней не був троянцем, то в майбутньому міг би стати головою колгоспу, або бізнесменом».

«У 1819 році Наталку Полтавку як поставили на сцені, то до наших днів з неї не сходить».

(Із учнівських творів).

Надіслав В. ТАБАШНЮК.
смт Завалля Гайворонського району Кіровоградської області.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 8

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Архімед. 6. Просо. 7. Дрімота. 9. Ара. 10. Помідор. 11. Дон. 13. Ква. 16. Покришка. 17. Язик. 19. Рот. 21. Ситро. 22. Фаворит. 23. Огірок. 25. Ляпас. 28. Бал. 31. Лімузин. 32. Лауреат.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Аудиторія. 2. Хрін. 3. Естамп. 4. Комар. 5. Козар. 8. Адвокат. 12. Миша. 14. Вікторія. 15. Фантом. 16. Пірат. 18. Злива. 20. Тигр. 22. Футбол. 23. Осел. 24. Оказія. 26. Пава. 27. Тин. 29. Омар. 30. Ар.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Зосталася одна в хаті — не дасть ради кошеняті.

КОНКУРС ТРИВАЄ

У сьомому числі «Перця» ми пропонували придумати підпис до карикатури, на якій зображено «Замученого» чоловіка у фартусі і з шваброю в руках. Він одночасно і обід готує, і в кімнаті порядок наводить. В цей час йому телефонує дружина. Він хапає трубку і каже: «Так, сонечко, це я — скотина! Слухаю тебе...»

Цього разу, можна сказати, був чоловічий тур. Жінки не помітили ніяких «дискримінаційних» дій з боку «сонечка». А от чоловіки горою стали на захист небораки. Очевидно, багатьом доводилося вислуховувати й не таке!

А переможцем цього разу став *Микола ТВЕРДИЙ з м. Суми,* який й запропонував ось яке продовження: ...Так, сонечко, це я — скотина! Слухаю тебе... Що? Це не Галя? Ви помилилися номером? Тоді сама ти... Жаль, що кинула трубку... А то б я їй усе сказав!»

ВІТАЄМО!

А тепер придумайте підпис до нового малюнка Олега Гуцола.

Конкурс триває!

На переможців чекають призи.

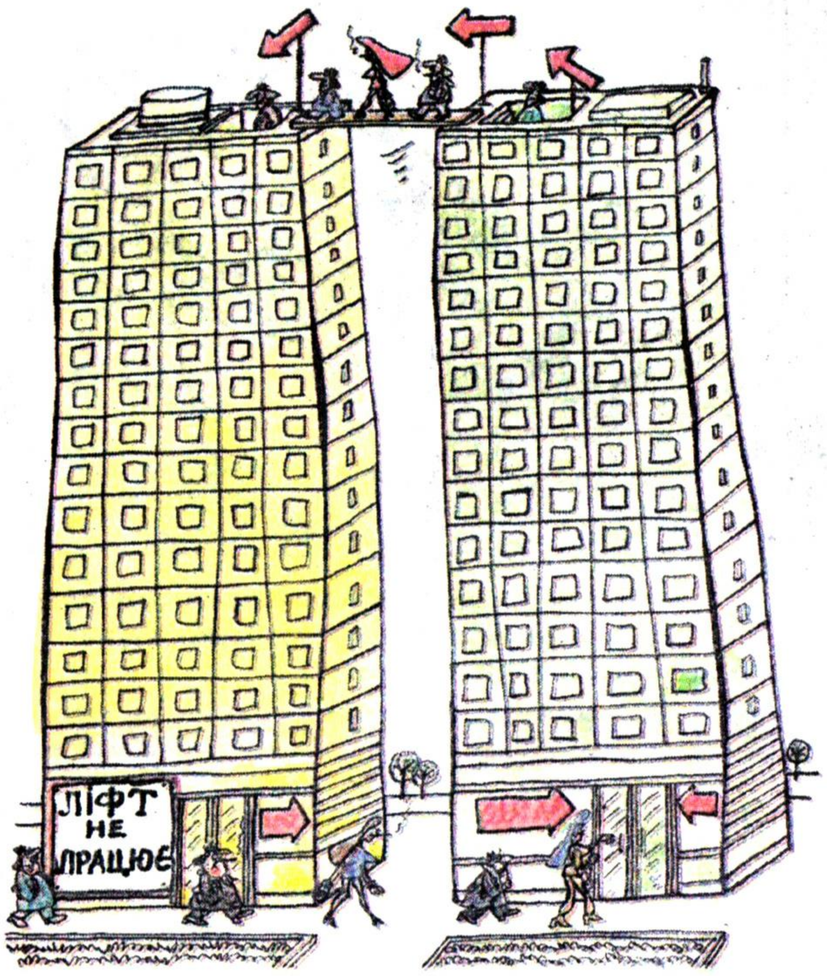

Веселі паралелі

ПРОБОЇНА

— Капітане! У кораблі пробоїна!

— Де?

— По лівому борту, нижче ватерлінії.

— А-а-а, тоді все в порядку, там не видно.

ВІРМЕНСЬКЕ РАДІО

Вірменське радіо запитують:

— Під землею люди живуть?

— Звичайно. Редиску ж там хтось фарбує.

ПОГРАБУВАННЯ

Пізно ввечері на вулиці пограбували п'яного чоловіка.

Поліцейський запитує:

— Скільки було грабіжників?

— Одна жінка.

— Не зрозумів... А чому ж ви не оборонялися?

— Я спочатку подумав, що я вдома.

— Тобто?

— Мене спочатку чимось гепнули по голові, обнишпорили кишені, а потім зняли куртку і черевики.

У ДЖУНГЛЯХ

Джунглі. Біля вогнища сидить сім'я людоїдів. Батько зачерпнув ложкою з котла. Сьорбнув раз, сьорбнув вдруге, а потім торох нею жінку по голові. Та — в сльози. А чоловік суворо глянув на неї і сказав:

— Скільки разів тобі казати: м'ясо в суп кладеш — шкарпетки знімай.

ПЕРЕЦЬ № 9 (1494)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), О. КОХАН (головний художник), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 08.08.2000.
Підписано до друку 29.08.2000.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 17640 прим.
Зам. 0110009.
Ціна договірна.
© «Перець» 2000 р.
Видається
з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, факс 224-35-82, відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38, реклами 441-89-39, факс 441-89-11, художнього відділу 441-89-24.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

На городі бузина...

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА.

— Якби у нас із тобою було сто доларів, то підрахуй — скільки б ми гривень мали.

— А синоптики обіцяли тиху безхмарну погоду...

— Популяція вовків із кожною годиною збільшується! Пришліть підмогу.

— Треба, щоб народ відчув: все, закінчилися канікули.

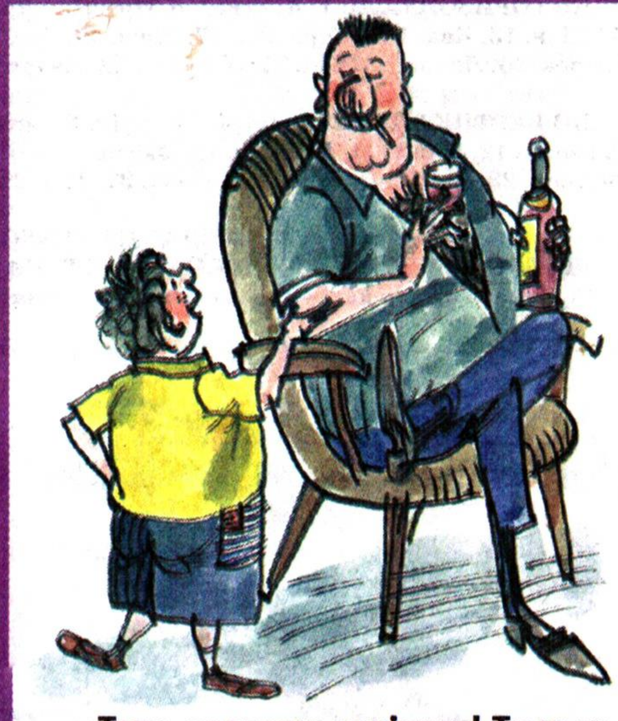

— Тату, продовж канікули! Ти ж такий крутий, що все можеш...

— Щось давненько я вас не бачив!

— Зараз Пилип Сидорович розповість, як він кинув пити...

— Дуже просто... Ось уже третій рік ми не одержуємо зарплати.

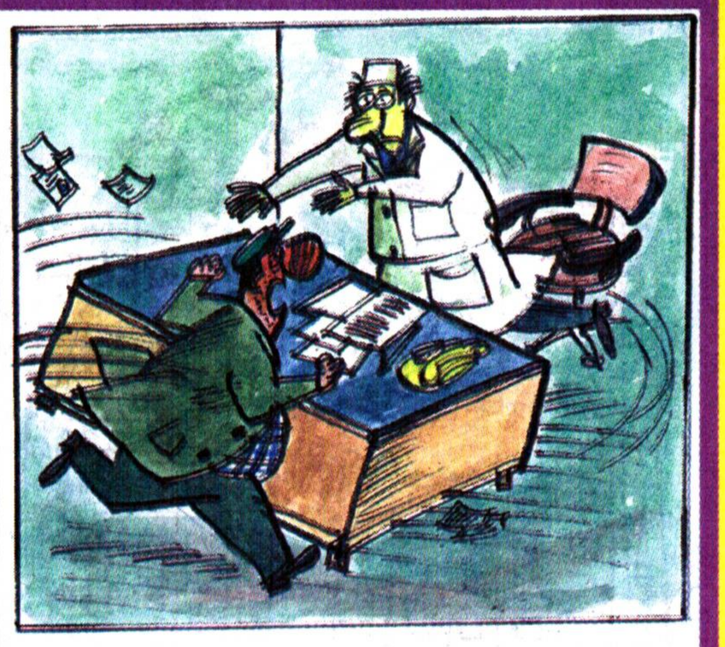

— Я тобі покажу, як обдурювати довірливих! Ти ж казав, що вилікуєш мене від алкоголізму, а я знову запив!!!

4 820012 960675 09

ШАНОВНІ ДРУЗІ!

Журнал «Перець» — одне з небагатьох видань України, яке виходить лише на кошти читачів. Якщо ви передплачуєте його, то порадьте це зробити і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам... Оформити передплату можна хоч сьогодні у будь-якому відділенні зв'язку чи у листоноші. Смійтеся на здоров'я! Індекс 74393.